

לבו של הנער

חיים גורי

א

בלילה הזה המזלף תויונים ובדר
הביאני גופי הקוסא אל משכן הרוחות.
ונצמד אל צוקיו השחורים ונדסי ואנני תבערת,
וקרעי אצותי אטלים כמו דגל נשא אחר.
רק ציני בציני הפנים שוטטו ירקות ונרוחות.

שם, ברכס השתם עקר הנשא והרם על אטיו
הדובר בקלים ראשונות אל האש והאד,
שם, מקום רחשו על ראשי פני אבי מן העב
בקומי למולם מסרשי מיגן ובדר.

שם, נצבתי בתוך התצות ואפל מלא קומה
כי באני הקול בעולה מתוכי אין רואים.
ואדע, כי מלאה סאתי ואקום על בגלי בךטפת,
ואשא את נדרי ה'שן כמו עץ בצאתי לקדש בלחמה.
כי אחר האדם ונדרו, הצמוד כמו הלב לחיים.

מסרקי תחנונים ותפלה הוא עליה בקלים צתיקוח
כמו השיר הנשם בסלעים ונברא בסוסה.
הוא קרב ונצב לדי ובשרי צלקות-צלקות,
הקדוש והגא בקלם, אליהי הקרוף בדלקות.
הלוחש את שמותי בעל-פה ומקים את חיי מעפר.

ב

לא ריקה אשפתי ודמי המלות רוקט.
לא אגות בצל פצבות. כי אקים וחוזר לסירי
אחלף לא נחדל ואיב וצופת לשלם ולעת.
כי השמש בפרח האש מפתח עליו בקרים.

מי סופד את מותי? מי עובר על גופי של הפת?
שוב קולי משוטט, מהדהד עד קצוי ערבות.
וארצי הגדולה קשובה ולבה מפרנס ורועד
בצל ערש גלולות ואורה מנשקת שפתי הערובות.

עבר רש לך הייתי תמיד ללא גמול ושכר,
ומצביא ביום שד ונביא ביום גזר וחרון.
התתניני היום אם חיי לגמגם את תפלת הברכה
במלים עתיקות במופתח החזקות כמו בכי בגרון.

אז נשא את עינינו יחדיו ותקים הדממה...
ונראה את אחי בני רחמך מחיכים לך מתוך העפר.
אז שפלו הדגלים הרבים הנושקים אדמה,
ושחקו...

עד תזרו עם הלמות התפים הנושאת את תרועת השופר.

תיקון

במאמר "סוקראטס — קדוש אירוני?" נשתרבה בתאונת-דפוס, תחת
שורה 4. חברתה מהטור הסמוך. את הפסוק הפותח יש לקרוא כך:
"סוקראטס איש' אתונה נמנה עם אלה המעטים, הבלתי-נושכים,
המנחים במגמה חדשה לא רק את תולדות המחשבה, אלא את כל הלך רוחו
של האדם, את גישתו כלפי עולמו וכלפי עצמו".